



AMÎNDOI SCRIU ACELAȘI LUCRU . . .

Desen de E. ARNO și JURA

**urzica**

Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedzara-Deva



de SILVIU GEORGESCU și N. ICUȚĂ

Acică, ce? La uzinele „Mátvás Rákosi” de ce n-am merge? Haidem și acolo!... Haidem!

Am ajuns. Să intrăm la tovarășul director. ne-am zis. Am vrut să batem la ușă. Dar în ușă era bătută... o firmuliță. Ca la doctor: „Consultații: luni și vineri de la 15-16”.

N-am mai intrat. Când ne-am dus noi era marți. Și, după cum se zice, marțea sînt trei ceasuri proaste. Trei? ...De unde trei?... Numai unul. Nu credeți?... Duceți-vă în hala centrală, și-o să vă convingeți!...

Și cum spuneam. O pornim prin fabrică. După material. Pentru raid. Traversăm curtea, dăm prin spatele „montajului” și deodată... ne oprim. La doi pași de noi, jos, printre fiare vechi... o grămadă de bani. Cum, nu credeți? Zău! O grămadă de bani... Nici nouă nu ne-a venit să credem, dar dacă l-am văzut acolo!...

Da! L-am văzut acolo! Nu-i nici o greșală de gramatică. Un „electro-compresor” — o grămadă de bani!

Doamne, ce de bani, zicem. Cine i-o fi pierdut?

— Ministerul Metalurgiei! ne răspunde cineva de la „montaj”. Noi n-am pierdut decît timpul... C-am lucrat la el... Da' oricum, priviți! Odată compresor! De-un an de zile zațe fără întrebuintare...

— Și nu i-ați făcut încă nici o reparație?

— Asta, ce-i drept, nu i-am făcut!

Pricepuți oameni! Auzi dumneata, coșcogeamite „electro-compresorul” să stea un an de zile, în ploaie, degeaba, și să nu-i faci nici o reparație!? Record!

De aci intrăm la „Turnătorie”. Fum, să-ți bagi degetele în ochi... Nu ție. Aluia care a făcut ventilatoarele. Două parale nu fac.

— Totdeauna e fum, aici? întrebăm.

— Numai cînd funcționează ventilatoarele...

Hai să ieșim. În ușă, tovarășul director Dumitrașcu.

— Tovarășe director, cînd rezolvați problema fumului de la Turnătorie?

— Problema fumului? se-ntoarce zîmbind spre mecanicul-șef. Auzi, problema fumului! Și din nou spre noi: Problema asta am rezolvat-o de acum, cîteva luni. Citiți „contractul colectiv”. N-ați văzut ventilatoarele?... Sînt noi-nouțe!

— Or fi, dar noi nu le-am văzut de fum!...

Și iar am plecat mai departe.

Dar cu autobusul ăsta ce-i? L-a făcut caricaturistul Leru!... Cu ce ocazie?... Cu ocazia vizitei noastre la uzinele „Mátvás Rákosi”. Intreprinderea are și un autobus. Acică, vezi dumneata, ar trebui să aibă...

- Frate dragă, are autobus, sau n-are?...
- Are.
- Atunci?
- Ce „atunci”? Acum!
- Să fim serioși!

Sîntem, frate dragă! Autobusul nu-i serios. Cînd îl cauți, e pe butuci. Ba nu-i bun motorul, ba s-a defectat carburatorul, ba i-a sărit vopseaua. Scoate-i cauciucurile, demontează-i caroseria, montează-i-o... De cînd l-au făcut, de doi ani, tot așa o duce. Ca în desen.

Dar aici, Leru nu mai are dreptate. A.S.I.T.-ul nu și-a îndeplinit nici o sarcină pînă acum. Auziți?... Nici una!

- Tov. Leru, de ce păcălești oamenii?
- Nu-i păcălesc! Cum o să-i păcălesc? Dacă așa scrie în raportul de activitate?
- Lasă, dumneata, de scrie! Că așa, de scris, scrie și-n regulamentul că tehnicienii Tudor Gheorghe și Pop Sabin trebuie să supravegheze cum se face compoziția șarjelor. Da' uite că din cînd în cînd mai uită... Și gata rebutul!...

Uite și o „rabomă”! Săraca!... Ce ghinion pe capul ei!... De douăsprezece ori a fost reparată. În șapte luni... Și niciodată ca lumea... Plînge... Și mai are ea ceva pe inimă: spiralele! Spiralele de la „Drum Nou”... Da' parcă numai raboma se plînge de spirale? Toți muncitorii se plîng. În schimb, ce-i drept, de „ghiventborere”\*) nu mai au ce spune. Fac tovarășii ăștia de la „Drum Nou” niște ghiventborere, de ție mai mare dragul... să te lipsești de ele.

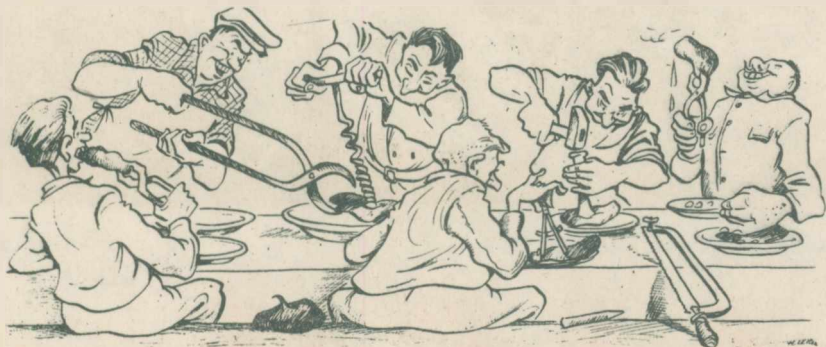
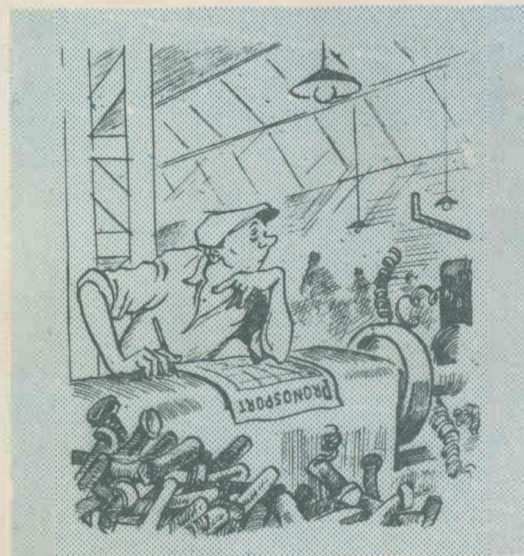
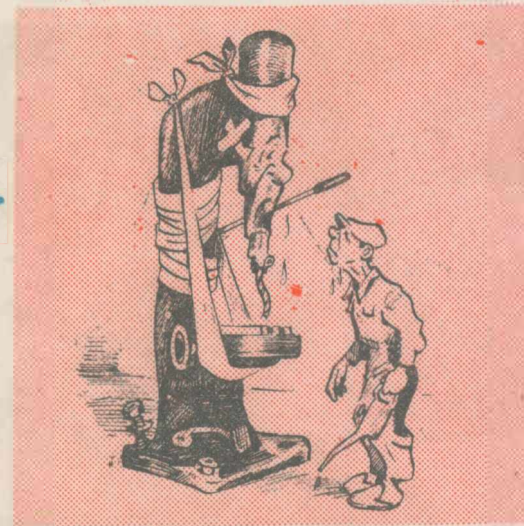
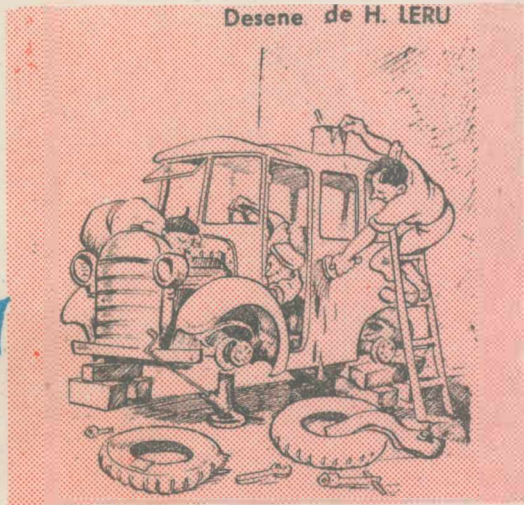
- Mai departe!...
- Mai departe, ce?...
- Mergem mai departe, nu?
- Păi, cam asta a fost tot.
- Tot?

Iar n-are Leru de lucru:

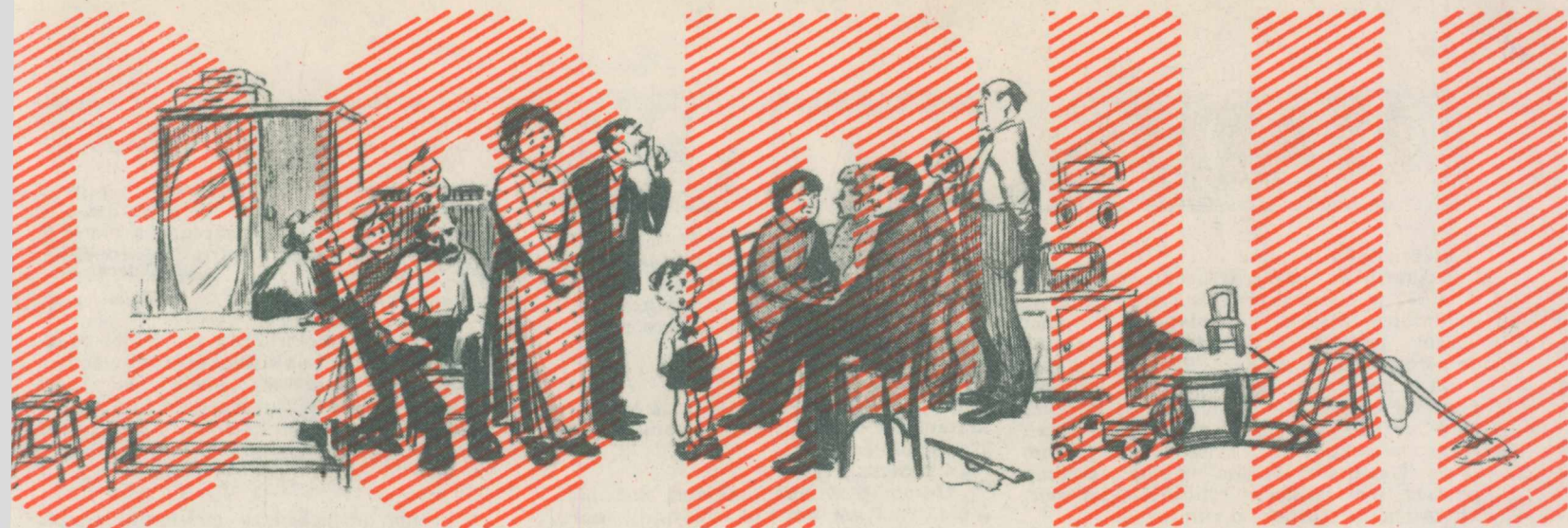
- Da', cu dumnealui de colo ce e?
- Un tînăr, Bălăceanu, de la „strungărie”. Își face „Pronosportul”\*\*) Treabă serioasă... Și-l ocolim cu băgare de seamă. Taci că ne-am adus aminte:
- Da' cu brigada de agitație cum stați?
- Ce „brigadă de agitație”, tovarășii? De „brigadă de agitație” e nevoie numai acolo unde sînt lipsuri. Or ia noi lipsuri, slavă domnului, vedeți și dumneavoastră... — Am văzut!...

\*) Ghiventborere: burghie de tăiat ghivent la piese. Cu ghiventborerele fabricate la „Drum Nou”, nu s-a reușit pînă în prezent să se taie ghivent decît la șvaițer.

\*\*) Pentru cei neinițiați, ținem să precizăm că nu există nici un fel de legătură între strungul tovarășului Bălăceanu și „Pronosportul”... afară de rebuturi, bineînțeles.



La cantina uzinelor „Mátvás Rákosi” nu sînt cușite



Imi plac nespusele copiii. Nespuse de mult! Pentru că, în general, sînt delicioși. Am observat însă că de foarte multe ori, cel mai mare defect al copiilor sînt părinții.

De pildă, zilele trecute, eram în vizită la niște vecini. Gazda, de curînd mamă, m-a luat de la ușa:

— Ce zici de puștiul meu?

„Puștiul“, de altfel frumos și vioi, nu părea să fie mai bătrîn de 8 luni.

— Da! Are multe calități fizice...

Mama a avut un început de încruntare:

— Numai fizice?

M-am bălăit împăciuitor:

— Știi... la vîrsta asta, cele intelectuale contează mai puțin...

— Ei, asta-i bun! Dacă te-ai auzi puștiul, nu te-ai iela nițiodată...

Și continuă matern, și inutil de peltic:

— Auzi, puștiul... nenea nu vlea să știe că tu și vorbești...

Ca să-i fac plăcere, am imitat-o:

— Da? Volbește?... (nițiodată nu m-am simțit mai caraghios).

— Oho! A învățat o mulțime de litere: i... a... o... r...

— Da? Il pronunță și pe „R“?

— Oho! Aproape — în întregime!

Apoi, săltîndu-l pe brațe:

— De aia mămăsisca lui stă acasă, a renunțat la serviti, pînă o avea și 8—9 anisoli, ca să se ocupe de educasia lui...

— Vai, nu-i nevoie... — am încercat eu — știți... există creșe... cămine... acolo are educatoare...

S-a simțit de-a dreptul ofensată, dar n-a renunțat la „limbaziul“ ei:

— As! de la mine vreau să-nveșe să vorbească...

Tot ce aș fi vrut să spun despre „educasia“ și „volbitul“ ce ar fi „învăsat“ de la ea, pînă la 8—9 „anisoli“, a concretizat un băiețel de toată frumusețea, care, de cînd venise, adus de maică-sa, de la cămin, o privea fix:

— Tanti, dar ultima oară nu erai așa peltică...

Au fost cîteva rîsete infundate, pe care fericita posesoare a „puștiului“, le-a înfruntat cu semeție:

— Degeaba! nu las eu la creșă sau la cămin, un copil atît de precoce, un copil cu atîtea posibilități de dezvoltare... Păi, să vezi ce deștept e! O știi pe vecina de la III?

— Care?

— Antipatica aia! Nu ne-nghițim deloc! Ieri, ca o prefăcută ce este, a luat copilul pe genunchi... Ei bine, puștiul parcă a ghicit ce antipatică este! Știi ce i-a făcut?

— Ce?

— I-a udat frumusețea de rochie... mătase naturală! Ha, ha!

— Ha, ha!

— Și crezi că l-a învățat cineva? Aș! El singur! Mîncă-l-ar mama să-l mînce! Ia ține-l puțin în brațe...

— Nu, vă rog...

— N-ai nici o grijă! Dumneata îi ești simpatic.

A sunat. Niciodată n-am binecuvîntat mai călduros invenția asta minunată, care se numește sonerie.

Printre oaspeții care au început să vină, era o familie cu un băiețel de toată frumusețea. Dragostea mea pentru cei mici nu m-a lăsat să fiu indiferent:

— Cîți ani ai, ingerășule?

Of!... Nefericită inspirație! Pentru că mămica lui a și început să-l prezinte, într-un chip care-mi amintea de felul cum își prezenta tigrii, un dresor pe care-l văzusem mai demult:

— Patru! Patru ani are! Numai atît! Dar să vedeți ce poezii știe! Ia! Liniște!! Dănuș, lasă prăjitura pe masă și spune-o pe aia cu pisicuța!..

Dănuș, probabil obișnuit cu astfel de exhibiții, s-a dezlipit greu de prăjitură și a început s-o spună pe „aia cu pisicuța“.

Într-adevăr, era adorabil, mai cu seamă, că, pe la sfîrșit, s-a încurcat.

Mama s-a simțit vinovată pentru el.

— Așa? Ai uitat-o? Ia-o de la început!

Cu un oftat, Dănuș a luat-o de la început dar cu ochii la prăjitură, iar a uitat versurile. Tot pe la sfîrșit.

— Așa?! Încă o dată!!

Noi am încercat să luptăm pentru salvarea lui și a noastră, unii dintre noi argumentînd cu ce am desprins din cărțile de specialitate:

— Știi... nu trebuie să forțăm copiii... Nu trebuie să-i considerăm mașini...

— Nu, nu! Nu există!! O știe! Altădată o spunea!

S-a încurcat și a treia oară. De data asta mai pe la început.

Între timp, auzînd-o de atîtea ori, o învățasem și am încercat să-i suflu. Mama însă era atentă ca un portar de minister:

— Te rog! Lasă, că o știe și singur!

Pe la a șasea încercare, zîmbetele indulgente și dragăstoase ale oaspeților dispărușeră cu desăvîrșire, iar pe la a opta am început să simțim și un fel de necaz pe Dănuș, că n-o știa pe „aia cu pisicuța“.

Și cînd te gîndești că la-nceput ne era foarte drag...

Pînă la urmă ne-a salvat apariția unei ti-

nere femei ce ducea în cărucior un „bébé“ rumen și dolofan, ca o reclamă de săpun de toaletă.

Printre cei care s-au grăbit să-și arate entuziasmul față de frumusețea copilului, am fost și eu.

Probabil însă că, imprudent cum sînt, mi-am manifestat cam prea gălăgios admirația, pentru că tînăra mamă m-a privit ostil și și-a țuguat, distins, buzele:

— Ptiu, ptiu!...

— Poftim?

— Ptiu, ptiu!...

— Nu știu ce-i asta...

— Adică să nu mi-l deochi! Că ai și ochi verzi...

De fapt eu îi am negri. Dar te pui cu mamele prudente?

Am rîs sincer:

— Ha, ha! Matala mai crezi în d-astea?

Drept răspuns a luat copilul în brațe, s-a depărtat ostentativ, și a început să scotocească prin geantă, pînă a scos la iveală o panglică lată, călcată proaspăt, de un roșu țipător:

— Stai să-ți pună mama fundă roșie, că nu poți să știi, cu știa care se uită la tine...

Și a început să tragă cu energie de puținele fire de păr ale „bébé“-ului, ca să aibă de ce lega funda.

Nu-mi aduc aminte ce simți cînd ai vîrsta lui și te trage cineva de păr. Probabil că doare. Copilașul se arăta de aceeași părere, căci izbucni în niște țipete îngrozitoare.

— Vedeți? Plînge mititelu'! Știam eu că o să mi-l deoache...

O bătrînă i-a și sărit în ajutor:

— Repede! Dați-mi niște cărbuni aprinși, să-i descînt...

Gazda s-a simțit foarte vinovată.

— De unde să iau cărbuni? Noi avem gaz metan...

— Ah, și matala acum! Parcă n-ai avea copii de îngrijit. Oricînd e bine să ai cîteva cărbuni. Nu poți să știi cine-ți vine în casă...

— Adevărat! Și mai spunea să-l duc pe-al meu la creșă... la cămin... să pățească la fel... ptiu! ptiu!...

Atmosfera împotriva mea se încălcase la maximum.

Începusem să devin vinovat de toate cazurile de deochi, dătătoare de migrene, fracturi, sau operații de apendicită, ce se semnalaseră în ultimele 6 luni în cartier.

Începuse să mă strîngă gulerul.

N-a insistat nimeni să rămîn.

Păcat! Pentru că mie îmi plac copiii. Nespuse de mult. Singura nefericire e că unii au asemenea părinți.

FRED FIREA



Ilustrații de D. NEGREA

# RADIO URZICA

Atențiune! Atențiune!

Programul de astăzi se transmite pe lungimea de 8.000 metri de sîrmă rulată și învîrtită de conducerea Sfatului popular al comunei Snagov... pe lungimea de 80 kilometri parcursă de autocamionul 27080 Pl. în interesul personal și des interesat al președintelui cooperativei „Steaua Roșie” Buzău... pe lungimea de 4 luni de tîrîgăneli ale Întreprinderii regionale de construcții nr. 2 Galați... precum și pe diverse alte lungimi în spațiu și timp pe care, spre satisfacția tuturor, le-am dori cît mai mult scurtate în viitor.

Atențiune! Începem programul cu emisiunea „Portrete de mari echilibriști: tov. Romașcan, președintele Sfatului popular din com. Snagov, Voiculescu Ștefan, fost președinte al aceleiași sfat, și Pompiliu Marin, fost secretar al idem ibidem”. Fond muzical pe tema:

„O mină apală pe alta, cu vî spun vouă, Însă bravul președinte le spală pe-amîndouă!”

Echilibrist cu talent, tovarășul Romașcan și-a început activitatea odată cu urcarea sa pe scaunul prezidențial. Astfel, pătruns de învățăturile înaintașilor săi, Voiculescu și Pompilică, tovarășul Romașcan a încercat să manevreze pe sîrma cumpărată din banii țărănilor muncitori din Snagov, dornici de a-și electricifica comuna. El a început prin a face o mișcare la stînga, descriind un arc de 2.300 lei pe care nu i-a oprit în întregime pentru uzul personal, ci pe care i-a împărțit în mod altruist cu înaintașii săi mai sus citați. Răspunzînd dorinței țărănilor de a se vedea în sfîrșit luminați (atît la propriu, cît și la figurat), echilibristul nostru a declarat că sîrma - în ciuda zvonurilor contrare - există... dar că stîlpii necesari tragerii sîrmei continuă să plutească pe apa... simbetei, recepția lor la ora actuală fiind de domeniul fanteziei acelor care s-au încumetat să-i încredințeze fondurile. Țărăni muncitori din Snagov, care nu vîd cum s-ar putea despărți pro-

blema fondurilor de fondul problemei (electricizarea), au credința că o intervenție hotărîrită din partea forurilor autorizate ar putea strica pînă la urmă echilibrul prea versatului președinte.

G O N G

Urmează emisiunea: „Muzică la cererea inovatorilor de la Uzinele metalurgice Progresul, Brăila”.

În program, cîntecul:

„D-apoi pînă cînd, pînă cînd, pînă cînd...“  
...pînă cînd vor mai zăcea inovațiile noastre în grămada de fier vechi din dosul sectorului mecanic? Că - vorba inovatorilor - muncă este, inițiativă este, cabinet tehnic este, numai responsabil nu este. Cît despre cuptorul de topit plumb, realizat de tovarășul Cătălescu Ion, acesta a sfîrșit prin a topi... elanul inițial al conducerii! Pentru că de folosit... folosește la formarea ruginii în zilele ploioase. Ar fi greșit să se creadă, totuși, că la U.M. „Progresul” Brăila se practică sisteme preferențiale. Nul Chiar și invenția directorului general al uzinelor, tovarășul Dumitrache, cunoaște aceeași soartă: mașina sa de tocat coceni pentru furaje toacă... frunză la cîini în compania cuptorului mai sus amintit. Cu urarea ca U.M. „Progresul” să realizeze, în sfîrșit, un progres și în această direcție, încheiem programul nostru cu cîntecul INOVAȚIEI:

„Nu mă lăsa să mor Ioane,  
Nu mă lăsa să mor...”

G O N G

Buletin de știri.

Citînd surse autorizate, sîntem în măsură să aducem la cunoștința ascultătorilor noștri că elevii școlii elementare din comuna Voinești, raionul Brăila, nu se vor duce în cursul acestei veri la giria din apropiere pentru a face baie.

Baie au făcut un an întreg cu ajutorul tavanelor ciuruite ale școlii, și mai ales cu ajutorul Întreprinderii regionale de construcții nr. 2 Galați.

Astfel, respectiva întreprindere n-a precupețit nici un efort pentru a realiza... o aminare a termenului de execuție a lucrării, termen stabilit inițial pentru 31 decembrie 1954 și prelungit, prin mîrînimia secției învățămînt a sfatului popular regional, pînă la 30 aprilie a.c.

Părinții din Voinești cred că după of-ul tras de copiii lor, s-ar cuveni ca și cei vinovați de această situație să tragă... unele învățăminte. Cel puțin pentru viitor! Nu de alta, dar s-ar putea ca în loc de învățăminte, să tragă la un moment dat... ponosul.

G O N G

Iar acum, în încheierea emisiunii, oferim ascultătorilor noștri o

SEARĂ DE TEATRU  
„UN CRITIC NECRUȚĂTOR”

—Farsă în trei acte—

Personaje:

Dușmanu Leonida, președintele comitetului de întreprindere al D.N.M. Constanța;  
Mironescu Teodora, responsabilă culturală a aceleiași întreprinderi;  
Mocanu Alexandru, responsabilul brigăzii artistice de agitație.

ACTUL I

Leonida: Tovarășe Mocanu, în calitate de d-tale de specialist, pleci în regiune ca să organizezi o brigadă artistică de agitație în sectorul agricol. Primești speze de deplasare, ba chiar și o primă, iar la noul loc de muncă vei găsi tot utilajul necesar ca: instrumente muzicale, costume, etc. Un singur lucru să ai în vedere! În programele ce le vei pregăti, critica să fie ne-cru-ță-toa-re!

ACTUL II

Leonida: Tovarășe Mocanu, te felicit! Brigada artistică pe care ai organizat-o în sectorul agricol a ieșit prima pe raion. Iată-ne acum la concursul pe regiune. Îți urez să ieși din nou primul. Chiar mîine vei primi spezele și prima făgăduită! Sper însă că programul pe care ni-l prezentați acum se întemeiază pe critică! Îți atrag atenția: critica trebuie să fie ne-cru-ță-toa-re! Eh, dați-i drumul!

Mocanu (se urcă pe scenă și începe programul cu un cuplet):

Un tăciune și-un cărbune  
Spune tu, brigadă, spune  
Despre ajutorul ce  
Ni s-a dat la D.N.M.:  
Sfaturi bune, însoțite  
De costume peticite,  
Instrumente de suflat,  
Bune... focul de-așfizat,  
Și-un acordeon dădură,  
Bați în clape, cînți pe gură  
Dar chitara-i foarte bună:  
Are-o coardă... ca arvună

În acest moment de culme au părăsit sala Leonida Dușmanu și tovarășa Mironescu; intenționau să-și păstreze energia pentru

ACTUL III

Leonida: Tovarășe Mocanu, spezele dumitale au fost anulate, prima desființată, brigada artistică nu mai are nevoie de serviciile dumitale și nici echipa artistică a D.N.M.-ului! Marș la cea mai grea muncă din întreprindere!

Mocanu (înlemnit): De ce, tovarășe? Munca mea a fost incununată de succes! Critica a fost necruțătoare, iar spezele - în interes colectiv!

Leonida: Așa? Ei bine, ori de cîte ori ai să mai îndrăznești să uzezi de critică împotriva propriilor d-tale șefi, să știi că ai să-o faci pe propriile dumitale speze!

G O N G FINAL

Cu aceasta, emisiunea noastră a luat sfîrșit! Noapte bună... și trezire grabnică!

(După materiale primite de la corespondenții noștri: Tăslăoanu Vasilica, - Brăila, Berbecu Victor, - Ploiești, Sălăgean F. - Brăila, Docheru Alex. - Constanța).

Desen de I. G. POPESCU

INTRE CHIABURI

— „Ce faci, arunci chibritul aprins? dacă ia foc griul?”  
— „Ei și? ce, am vrut? e din imprudență...”





# Suvenir din Sovata

de MIRCEA PAVELESCU și EUGEN MIREA

De vreo patru zile Tase-i la odihnă  
Doarme, stă la soare, huzurește-n tihnă,  
Ii dospesc în suflet vagi porniri deșarte  
Condica, biroul... au rămas departe...  
La Sovata nimeni n-o să-l deranjeze  
Ce-o să se distreze! Ce-o să se distreze!  
Concediul parcă și mai dulce-i pare  
Cînd compătîmește pe colegii care  
Forfotind cu treburi spun în Capitală:  
„Ah, ce zăpușeală! Ah, ce zăpușeală!”

Seara pe brădeturi molcom se lăsa.  
„Ca un glob de aur luna strălucea”  
(Versul ăsta parcă-l știm de undeva!)  
Tase pe o bancă admira natura,  
Norii-n calea lunii se dădeau de-a dura  
Adumbrînd o clipă vastă panoramă  
Cînd la ora 10, pac, o telegramă  
Rupse poezia și-l trezi din vise;  
Iar cînd plin de spaime Tase o deschise  
Se-nverzi la față de mai mare mila.  
Textul telegramei: „Unde pus ștampila?”  
Barem semnătura îi strică tot cheful  
Pentru că întrebarea i-o puneă chiar șeful.  
Ca o piatră-n creștet îl plesni năpasta  
Hai la telefoane să-ntrube nevasta  
Rămasă acasă (cu soacra senilă)  
De n-a dat prin lucruri cumva de ștampilă,  
Și spunea în gîndu-i stînd la telefoane:  
Ah, ce ghinioane! Ah, ce ghinioane!

I-a dat legătura: „Alo, Smărăndișo,  
Caută atență prin casă, fețișo,  
C-am pierdut ștampila; nu știu unde-o fi  
In birou, prin haine sau pe la copii  
Eu te-aștept s-o cauți, dar repede, haide,  
Vezi în căptușeala de la balonseide,  
Inire pijamale, mă rog unde crezi  
Chiar și în pantofii ăia vienezi.

Tase în cabină șade ca pe ace.  
Trece-un sfert de oră. Telefonul tace.  
Dar chiar dacă tace, nota tot se suie.  
In sfîrșit nevasta îi răspunde: Nu e!

Convorbirea face exact un sutar.  
Tase bagă mină trist în buzunar  
Inșă de surpriză singele-i îngheață  
(Drept care urmează schimbarea la față)  
A găsit ștampila!! Iși dă peste gură  
Ca să nu urmeze și o injurătură.  
Dar acum se pune o nouă problemă  
Ce-l pune la rîndu-i pe Tase-n dilemă  
Din care dilemă nu poate să iasă  
Fără să ia trenul și să plece-acasă

Deci luînd rapidul Tase-n zori de zi  
Fără-ntîrziere (se-întîmplă) sosi  
Și sunînd la ușă astfel glasui:  
„Eu sînt, Smărăndișo, soful tău iubit  
Eu și cu ștampila mă întorc grăbit,  
Du-te și predă-o la birou la noi!



Pa, la revedere că plec înapoi”  
Cu ștampila-n mină, din somn deșteptată  
Ce credeți că zis-a soața revoltată?  
Ce-ar fi spus oricare om cu chibzuială:  
„Ah, ce cheltuială! Ah, ce cheltuială!”

De trei zile Tase s-a-ntors la Sovata  
Barometrul scade, plouă cu găleata,  
Deci eroul nostru doarme în neștire  
(Cu alte cuvinte și-a venit în fire)  
N-are nici o grijă, n-are nici o teamă  
Cînd, alt pac, adică altă telegramă  
Care-i umple fruntea de broboane reci:  
„Unde pus dosarul 350?”  
Păi ăsta-i dosarul ăla cu anchete  
Se gîndește Tase — cu acte secrete, —  
Ce-o să-l las pe mese? E-nchis în sertar  
Și cheia stă bine, e în buzunar.  
Dar deodată-și spuse, gata să leșine:  
„Doamne... buzunarul... l-am luat cu mine...”  
Și gîndind acestea cît ai zice „cheie”  
Alergă spre gară alt bilet să-și ieie.

Iar rapid în noapte, insomnie și  
Iarăși deșteptată soața-n zori de zi.  
Pe bună dreptate s-a crucit femeia  
— Du-te, Smărăndișo, la birou cu cheia  
Dă-le-o c-au nevoie ăia de-un dosar  
Care se găsește la mine-n sertar!  
— Și doar pentru-atîta ai venit? — Vezi bine,  
Nu știi că biroul e mort fără mine?  
— Tff, fff, să te-aducă pentru o hîrtie!?  
Ce birocrație! Ce birocrație!  
Și povestea asta costă o avere,  
— N-am timp de discuții, pa, la revedere!

Cum ajunse Tase din nou la Sovata  
Mort de oboseală-și zise: Sper că-i gata.  
Dar fu scris ca visul să i se destrame  
Fiîndcă-ncepură ploii de telegrame:  
„Unde pus bilanșul?” „Unde pus registrul?”  
„Nu găsim contracte cerute ministru”  
„Nu găsim trei file statele de plată  
Neglijență muncă, aspru criticată”

Cum sus-zisa ploaie nu mai contenea  
Tase la Sovata astfel se-odihnea:  
Ora 8 trezire, ora 1 masă  
La 5 telegramă, noaptea tren spre casă,  
Pînă cînd, în fine, Tase plictisit  
A plecat acasă și n-a mai venit.

La birou colegii de cum l-au văzut  
Il și întrebă: Ei, cum și-a plăcut?  
Tase le răspunde cotropit de fiere:  
„Ah, ce mai plăcere! Ah, ce mai plăcere!”

Despre de-alde Tase, noi, mai sus semnății  
Scriem tot cu „ah”-uri și cu exclamații  
Dar cu alte „ah”-uri mult mai concludente  
Ah, ce elemente! Ah, ce elemente!



# DINCOLO DE OCHELARIII FUMURII



Mai întâi apărea pălăria cafenie, cu boruri largi. Apoi, ochelarii fumurii. Tovarășul contabil-șef purta întotdeauna ochelari fumurii, ale căror o-vale se odihneau pe obrajii săi plinuți și rumeni. Puțini erau fericiții care s-au lăudat vreodată că i-au văzut ochii. Ochii tovarășului contabil-șef nu apăreau niciodată. Apărea în schimb mustăcioara „în perie”, gura cu linia ei gravă, și bărbia energică. Apoi, paltonul bogat, geanta voluminoasă și mâinile înmănușate. Mâinile acelea, care subliniau puternic sentințele personajului, mâinile acelea pe care — da! — le văzuse toată lumea.

— Tovarășe contabil-șef, întreprinderile X ne previn că nu ne mai pot face livrări de materiale dacă nu scoțăm sumele restante.

— Știu, tovarășe... Trăim o situație grea! N-avem bani! Vom recurge la deșeurii! Doar luptăm pentru economii, nu?

— Mda... economii... dar întreprinderile X spun că economisim pe pic-lea lor!

— Și dumneata îți însușești această critică?

— Nu, tovarășe contabil-șef... Eu îmi însușesc ce spuneți dumneavoastră...

Niciodată n-a îndrăznit cineva să a-firme că-și însușește ceea ce nu-și însușea tovarășul contabil-șef, pentru că sentința tovarășului contabil-șef era sfântă și pentru că e mai sănătos să nu te încurci în legi, dispoziții și cifrărie, atunci când poți rămâne liniștit la bi-roul tău și să răspunzi la telefon celor care te întrebă: „Situația grea, tova-rășe... Abia de putem atinge plafonul... N-avem bani... Vă vom ține la curent printr-o adresă, conform uzanțelor...”

Încă din prima zi a luării de contact cu ochelarii fumurii ai contabilului-șef, proaspăt și timidul director al uzinei se arătase deosebit de impresionat de vastele cunoștințe ale celui mai apropiat colaborator al său. Căci, vedeți dumneavoastră, tovarășul director nu era numai proaspăt. Nu era numai timid. Tovarășul director era și un mare entuziast.

— Tovarăși, începuse directorul cu o neobișnuită strălucire în priviri, ce credeți că ne propune ministerul?

Lărgirea planului... sporirea sor... tu... ri...lor...

Atît apucă să rostească. Pentru că într-o fracțiune de secundă, entuzias-tul și proaspătul director apucase să vadă mustăcioara tovarășului contabil-șef ridicindu-se într-o poziție rigidă, degetul arătător al tovarășului contabil-șef zvicnind într-o oblică ascendentă, fulgerele din ochii tovarășului contabil-șef însoțind următoarele cuvinte:

— Și dumneavoastră vă însușiți a-ceastă propunere? În ciuda dispoziției suplimentare 4001 cu anexa 303, care completează hașcemeul 11 privitor la fondurile nescriptice unu pe trei?

Inginerul-șef înghiți în sec. Proaspătul director înghiți însă în plin. 4001... 303...11 unu pe... Ce-o mai fi și acest neprevăzut unu pe trei? Cine știe ce chichițe contabilicești, complicate și foarte delicate, ascunde. Să întrebe? Să nu întrebe? Cum să întrebe? Se duce de ripă prestigiul directorial. Auzi: un director să n-aibă habar de anexa la hașcemeul unu pe trei... nu, hașcemeul privitor la unu pe trei din fondurile... sau parcă era altfel... Ce cap trebuie să mai aibă și contabilii ăștia! Noroc că-i avem pe ei, altfel ce ne-am face?

— Just, ingnă proaspătul director, pe jumătate zdrobit. Uitasem de unu pe trei. De ce nu mi-ai amintit de unu pe trei, tovarășe inginer? — mai în-tribă el, moale.

— Habar n-am de contabilitate — se strîmbă inginerul-șef. Eu îmi cunosc mașinile și oamenii... Dați-mi materia-le și vă fac două planuri într-un singur an...

— Și eu le-ăș face! — declară atunci și contabilul-șef. Și arătătorul i se în-fipse concludent în maldărul de hirtii dinamice sa. Dar situația noastră e delicată... Situația noastră depinde de un raport... De unu pe trei...

— Să se întocmească atunci rapor-tul! — conchise directorul.

Fuse o ședință hotărîtoare. Căci directorul mai întrebase apoi, cu glas nesigur:

— Dar pentru plan... măcar pentru plan... avem acoperirea necesară?

Ochelarii fumurii se așintiră vreme

îndelungată asupra mesei. Apoi, aer de sentință definitivă, rostiră:

— Avem! Dar nici un pas peste O singură mișcare... și ne trez contul, creditele și toate celelalte!

— Asta așa e: unu pe trei! — dresă directorul inginerului, oftând.

— ... ne trezim cu fondurile blo-cate!

Cind cele trei silabe accentuate sunaseră în mica încăpere, pămîntul se cutremurase. Dar cind ele se seră, fața proaspătului director într-adevăr ca după un cutremur.

Fonduri blocate! Planul în-țeles! Și totuși, din pricina u-furisit de „unu pe trei”! Ce n-ă fi acest „unu pe...”

Dar mustața „în perie” se agi-tă.

— Din partea mea nu voi precu-pune un efort pentru a salva situația.

ne așteptăm însă la minuni! Bani, bani, dacă am avea bani! Dar b-anostru e pe muchie de cuțit... pe muchie de cuțit... pe muchie de c-

Voi combina, voi echilibra, voi ționa... Ne vom salva obrazul v-ostre!

Directorul stătu din nou o cli-ședință: să întrebe ce-i aia, să întrebe?...

— Înțeleg!

Nu mai rămînea decît un lucru de făcut. Să se întocmească lung (lung, lung) raport, prin care se arate documentat (documentat, documentat) ministerului, că, din unor greutăți obiective, et-cetera, cetera, planul nu putea fi depus în actuala situație, în ciuda eforturilor de conducere, et-cetera.

Așa că ochelarii fumurii, conștinzînd de dificila sarcină a întocmirii raportului, se incuiară în biroul le-gat. Directorul-șef se întoarce fericit și în-șinile sale, iar directorul își tîrîștea mintea, căutînd să-și închipuie o soluție. Veni un hașceme care prevede un raport de unu... călîrind pe trei... Nu înțeleg de unu pe trei... fiindcă — vă întrebă dumneavoastră—e posibil ca un director să nu cunoască o chestiune atît de simplă? Cum să întrebe? Pe c-

# C I R C U L A R Ă

Subsemnatul Bădescu Sandu, șeful serviciului Plan din Direcția generală a desfacerii din Ministerul Industriei Ușoare, în doriința de a îmbunătăți munca în serviciul nostru am hotărît prin prezenta să adaug cîteva articole la regulamentul de conducere interioară. În consecință:

Ca șef al serviciului Plan, pe care-l conduc, nu-i treaba voastră cum îl conduc, doar n-o să vă dau vouă socoteală, vă pun în vedere că am interzis cu desăvîrșire în cadrul serviciului meu, funcționarea înjurăturilor,

vorbelor urite, sau amenințărilor cu bătaia. Pe cei care nu se vor conforma acestor dispoziții li bat de-i sting.

Injurăturile și amenințărilor sînt permise numai șefului serviciului, în cazuri extreme, și numai în lipsă de alte argumente. Celorlalți salariați nu le este îngăduit să înjure decît cu aprobare specială, semnată de subsemnatul.

Pentru ca disciplina să nu fie totuși prea severă și rigidă am hotărît unele derogări de la aceste dispoziții. Astfel, ori de

cîte ori se discută cu sau despre serviciul Plan al Bazei de des-facere, injurăturile sînt permise, ba în unele cazuri obligatorii.

Pentru a păstra o linie justă în această direcție, și pentru o documentare cît mai completă în ceea ce privește volumul și felul injurăturilor și amenințărilor, subalternii trebuie să asculte și să noteze modul în care port discuțiile telefonice cu șefii de servicii sau chiar cu unii directori.

Salariații sînt obligați să popularizeze inovațiile mele în ma-

terie de injurături și amenințări, altfel vor fi excluși de la prime, considerîndu-se ca fiind rupți de interesele conducerii serviciului.

Cei care nu sînt de acord cu modul meu de comportare se pot adresa cu încredere biroului de sesizări și reclamații al Ministerului. Astfel, nimeni n-o să poată spune că fac presiuni asupra voastră, pentru că la urma urmei respectivul birou tot nu dă nici un răspuns. În încheiere, vă somez să mă apreciați ca pe un șef energic, destoinic și cu ascuțit spirit critic, care știe să dirijeze sarcinile și injurăturile.

trebe? Se duce pe apa simbetei estigiull

Nici un barometru sau seismograf înregistră când și cum se dezlănțuie taclismul propriu-zis. Uzina mergea pe roate. Cum însă e greu de imaginat o uzină pe roate, rezultă că uzina noastră, de la o vreme, începuse să cam stea pe loc. Stătea pe același loc unde o lăsase raportul contabilului, raport care se încăpățina să nu se aibă termine.

Faptele se petrecură într-o zi, fulgurător. Sună telefonul:  
— Alo, cu „finanțiarul“ dumneavoastră...

— Ocupat! Scrie de o săptămână... rugăm nu deranjați...

— Alo, cu tovarășul director...

— Ocupat. Rugăm reveniți...

— Ia mai las-o-ncolo, tovarășă! Dă-i-l pe tovarășul director imediat aici e Banca!... Alo, tovarășe director, legătură cu conturile dumneavoastră...

În clipa în care magicul cuvânt „conturi“ atinse urechea „entuziaștii“ director, receptorul telefonului îi zăpăci din mină. O singură imagine îi sără în fața ochilor: un uriaș 1 călare pe 3.

— Alo... Alo... Alo...

Dar tovarășul director nu mai era acolo. Zburase. Umbla prin săli, hale și remize ca un fulger. Dădu de înținerul-șef în hala de asamblare. Il găsi cu el din zbor și amândoi se arunară în mașina întreprinderii...

— Încotro?

— Ai să vezi!

— Unde?

— Conturile noastre... „Unu pe reul“ ăla afurisit... Avea dreptate bietul nostru contabil-șef!...

— Dar de ce nu l-ați luat și pe el u noi?

— Să-l deranjez de la întocmirea raportului? Vrei să se ducă prestigiul nostru de ripă? Trebuie să convingem banca...

— Dar încă nu mi-ați spus ce s-a întâmplat...

— Nu știu nici eu, dar știu că e de rău! M-a chemat... În legătură cu... conturile...

— Urcară în goană scările și se opriră, fiind în fața omului care dăduse telefonul blestemat.

— Ia-ne cu binisorul! — izbucni săngine tovarășul director, lăsându-se în otoliul capitonat. Știm tot! Am călcat n „unu pe trei“!

— În ce?

— În... știi dumneata în ce! Nu mai e nimic de făcut!

— Ba da! Plățiți-vă furnizorii, activați-vă bugetul, extindeți planul, pentru că bani aveți berechet și nu faceți nimic cu ei, în timp ce alte întreprinderi au nevoie de sumele pe care dumneavoastră nici nu vă gândiți să le utilizați...

— Bani? Sume? Ce bani? Ce sume? Tovarășe inginer, mi se pare că visez. Dumneata ce spui?

— Da, dar un vis frumos! — și inginerul sări în picioare. Am fost duși de nas ca niște copii...

— Dar „unu pe trei“? „Unu pe trei“ ce e?

— Tovarășe director, rosti omul băncii, exact nu știu. Probabil însă că nu v-ați consumat din fonduri decât rezerva pe un trimestru din trei, deși atunci, mai exact ar fi fost: unu pe patru!

— Credeți?

— Eu — așa gândesc!

Val-virteje, mașina porni cu cei doi conducători înapoi, spre uzina ale cărei roate, de la o vreme, se împiedicaseră.

Tovarășul contabil cu ochelari fumurii și mustăcioară „în perie“ intră în biroul directorului și luă loc, cu gravitate, pe scaunul ce-i fu de îndată oferit.

— Cum stăm, tovarășe contabil?

— Greu, tovarășe director!

— Dar cu unu pe trei?

Aici contabilul își îndreptă ochelarii fumurii cu un gest elegant.

— Dumneavoastră, tovarășe director, sufletul nou al acestei întreprinderi, e imposibil să nu cunoașteți...

— Nu cunosc nimic! Legea vorbește! Arată-mi-l pe 1 călare pe 3. Arată-mi anexele, legile, paralelele, rapoartele corapoartele, contrarapoartele, subanexele...

— Dar, tovarășe director, dumneavoastră care...

— Eu, care, nimic — sărli în picioare directorul.

— Jos ochelarii! — se avintă și inginerul.

...  
Ce a urmat a constituit o adevărată enigmă pentru toată lumea. Mai întâi au apărut fondurile... și au dispărut ochelarii... apoi s-a mărit planul și s-a micșorat încrederea proaspătului director în vorbe de clacă... În sfârșit, din ziua aceea, deși nimeni n-a văzut vreodată uzină pe roate, uzina noastră a mers cu adevărat... ca pe roate.

VALERIU CORNEA



## BUTOIUL LUI PATRICHI

Spre deosebire de butoiul lui Diogene, din poveste, care era gol, butoiul tovarășului Patrichi de la S.M.T. Ianca a fost plin. Plin cu bere. Cu o sută de litri de bere.

În butoiul său, Diogene din legendă era fericit. Butoiul cu bere i-a adus tovarășului Patrichi numai nenorociri.

La S.M.T. Ianca (raionul Filimon Sirbu, regiunea Galați), tovarășul Patrichi Nicolae e director. Asta e prima nenorocire. Nu pentru el. Pentru S.M.T.

Ca director la S.M.T. Ianca, tovarășul Patrichi e foarte activ. Între altele are la activ o casă pe care și-a construit-o în comuna natală, Smulți (raionul Bujor, regiunea Galați) cu materiale ce urmează să se stabilească de către Controlul de Stat dacă au fost procurate, vreo părticică, și din comerț sau numai sustrase, toate, din materialele destinate construirii de locuințe pentru muncitori, la Ianca.

E activ, dar succesele în muncă nu-l amețesc. Doar berea din afurisitul acela de butoi era cît pe ce să-l amețească.

Mergera omul, liniștit, într-un autocamion, de la gara Ianca spre S.M.T., împreună cu câțiva tractoriști subalterni, cînd dădu pe șosea de un alt camion, acela rămas în pană, aparținînd Trustului alimentației publice și încărcat cu butoaie de bere. Personalul însoțitor al camionului cu bere lipsea. Era plecat probabil prin apropiere, în căutarea celor necesare reparării vehiculului.

Pe directorul Patrichi, om pătruns de spirit de „solidaritate“, nu l-a răbdat inima să nu le dea accidentaților o mină de ajutor. Fără să stea mult la gînduri, a sărit în ajutorul camionului rămas în pană, ușurîndu-l din greutate. Poruncindu-le tractoriștilor să... ajute și ei, a... ușurat camionul de un butoi. Un butoi de o sută de litri. Plin.

Cu camionul S.M.T., butoiul a fost dus la locuința tovarășului secretar Stroe Gheorghe, transformată ocazional în berărie... gratuită, în cerc restrîns: directorul, secretarul și cei câțiva tractoriști. Ce să le ajungă o sută de litri! Nici cite zece litri de om, adică nici cite 20 de halbe!

Unii au băut cu paharul, alții cu căni, alții cu oale. Tovarășul director Patrichi neavînd cu ce, a băut cu un polonic de ciorbă.

Bea și sufia. Sufia în spumă. Nu în ciorbă. Nu se fripsese încă. Abia cînd Controlul de Stat, care anchetase între timp la S.M.T. (fără ca Patrichi să știe) a sosit și el la fața locului, și-a dat seama Patrichi că s-a ars.

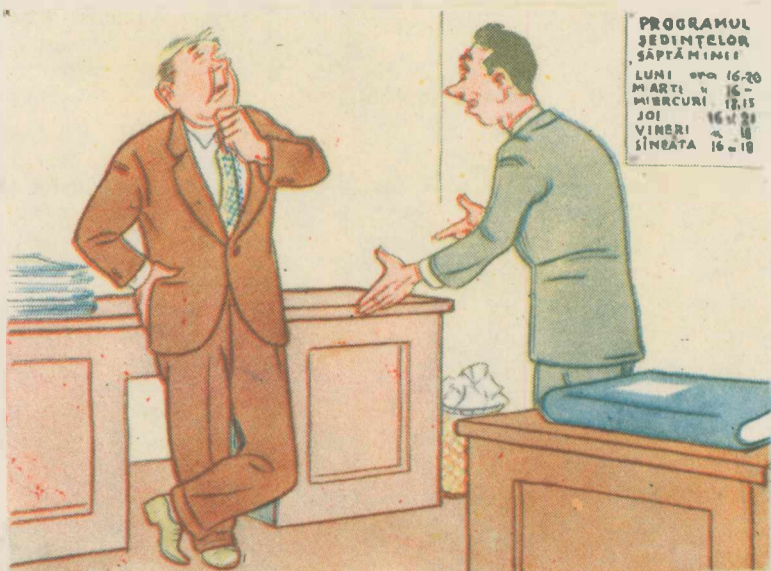
Apoi, după plecarea Controlului de Stat, nemiavînd tovarășul director spumă de bere în care să sufle, fiindcă butoiul se terminase, l-a suflat de pe schemă pe șeful de atelier Gheorghiu Teodor. Cu forme în regulă. Conform Codului Muncii: ca „necorespunzător.“ Și era, într-adevăr, necorespunzător. Avea uritul obicei de a-l critica în ședințe pe director.

...Diogene din legendă umbla ziua în amiaza mare cu o lumînare aprinsă, căutînd un om.

Tovarășul Patrichi și-a căutat-o singur cîu lumina. Să nu cadă în butoi.

(După o corespondență de la tovarășul Marcel Mocanu, tractorist S.M.T. Ianca)

## REPER SIGUR



— Gîndește-te bine! acum două sau trei săptămîni... știi în ziua cînd n-am avut nici o ședință

Desen de FRED GHENĂDESCU

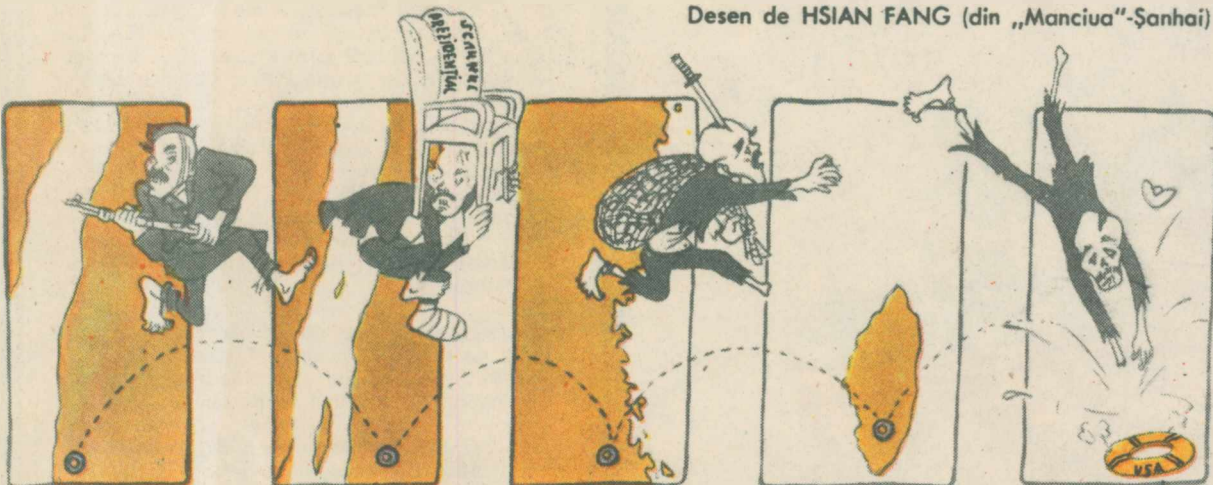


LA BANDUNG

— Nemaipomenit! Se discută problemele Asiei și Africii, și în loc să hotărîm noi, hotărîsc ei!

GUVERNARE PERICULOASĂ

Desen de HSIAN FANG (din „Manciua”-Șanghai)



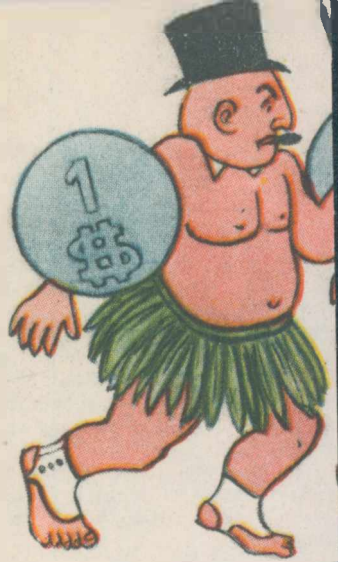
La Huang-Ho am putut să evit încă soarta...

Același lucru la lang tze - Kiang

La fel în strîmtoarea Taiwan

Soarta mea...

... e periclitată...



A fost odat' în Indochina care îl chema Bao Dai. De c Dai îl cheamă. Dar împărat mai e, azi!... Că mline nu se într-atita este de grozavă h domnește în împărăția lui.

În Vietnamul de Sud se jo tragi-comică melodramă bufă, blouri fenomenale și sute de nale, în care intriga, răzmerița războiul, tragerile pe sfoară teatru se țin lanț, provocînd talmeș-balmeș.

A descurca ițele acestor f un lucru într-adevăr anevoios.

S-o luăm, însă, pe îndelete.

**TABLOUL I.** — Împăratul este omul francezilor, guverne din sălile de bal de la Cannes baccara și de ruletă din Monte conduce, ca să zicem așa, împă fon, de departe, așa cum une conduse prin radar de la imer

**TABLOUL II.** — Generalul comandant-șef al trupelor de ceze din Indochina, dar omul se află la Paris, spre a primi vernului francez.

**TABLOUL III.** — La Sa Vietnamului de Sud, guvernează primul ministru Ngo Dinh Di poruncește generalul american llin, trimisul special și perso: telui Eisenhower.

**TABLOUL IV.** — Șeful sta armatei baodaiste, generalul N vîndut francezilor, se încaieră nistru Diem, cumpărat de ame

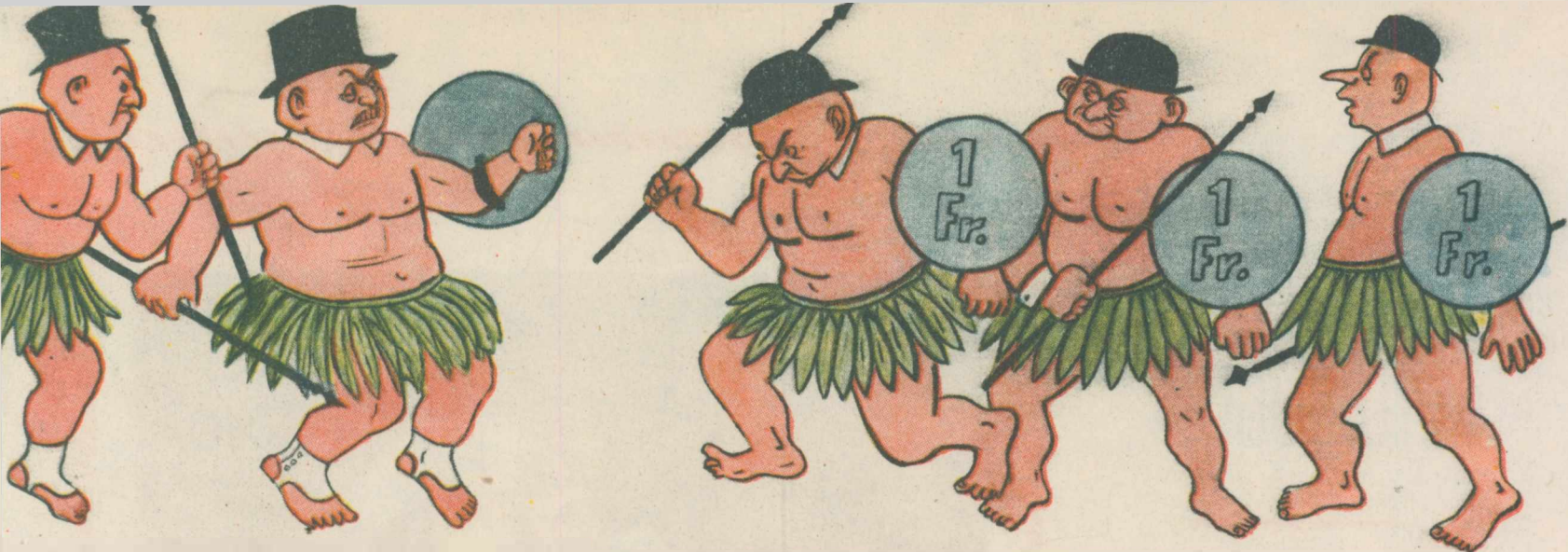
**TABLOUL V.** — Cum împ este gata oricînd să se vîndă c mult, Washingtonul îl cumpără să-l „demisioneze” pe șeful generalul Hin. Generalul Hin

**TABLOUL VI.** — General anunță agenția Reuter — cere purilor și partidelor naționale gențele care le despart și să jurul lui Diem”.

**TABLOUL VII.** — Doriș este imediat satisfăcută...pe dos. te Binh Xuyen și sectele șintoi comandate de generalii Ba Cut Soai, cumpărați de francezi, ase și bombardează cu artilerie fra lui Diem, apărât de francezi c americană.

**TABLOUL VIII.** — Ame Diem vrea să întărească trupete cu trupe caodaiste-catolice, cur dolarii imperialiștilor yankei generalul catolic Fuong, comand caodaiste. Dar „gapa” Fam C





## PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE ÎNTRE FRANCI ȘI DOLARI

de M. EDEL

pe caodaștilor, care e amator de franci-aur, îl destituie pe generalul dolarizat.

**TABLOUL IX.** — Generalul Ely se înapoiază la Saigon de la Paris cu ordinele primite de la guvernul francez.

**TABLOUL X.** — Generalul Collins se înapoiază de la Washington la Saigon cu ordinele primite de la guvernul american.

**TABLOUL XI.** — După o convorbire între patru ochi cu generalul american Collins, generalul francez Ely aruncă la coș ordinele guvernului de la Paris și execută întocmai ordinele guvernului de la Washington. În consecință, trupele franceze vin în ajutorul lui Diem, și luptă împotriva generalilor indochinezi care apără interesele francezilor.

**TABLOUL XII.** — Interesele francezilor stau tare prost. Vechii colonialiști, Duponji, Dubonii, Dumonji, veniți în Indochina de pe țărmul de est al Atlanticului, și care au tras în trecut sforile tuturor marionetelor, sînt trași acum, ei, pe sfoară, de Johnsonii, Smithsonii, Thomsonii, proaspăt veniți în Indochina de pe țărmul de est al Pacificului, iar averile indochinezilor jecmăniți, care curgeau în valuri spre Franța, iau drumul Statelor Unite.

**TABLOUL XIII.** — Societatea americană „Rubber Company” preia plantațiile de cauciuc ale societății franceze „Compagnie du Plateau Indochinois”. Afacere combinată cu concursul, negratuit, al unui misit iscusit, numit Bao Dai, de profesie împărat.

**TABLOUL XIV.** — Instituții și întreprinderi create „cu mari sacrificii” de francezi, numai și numai — vezi bișe! — pentru ca să ridice nivelul material și moral al populației indochineze, fac și ele cu ochiul noilor veniți.

**TABLOUL XV.** — Fabrica de băuturi spirtoase a societății „Distilerie Française d’Indochine”, care i-a otrăvit pe indochinezi o jumătate de veac cu alcooluri franceze denaturate, a devenit proprietatea unei firme americane, care are de gînd să inunde Indochina cu otrava naturală, numită Coca-Cola. Afacerea asta s-a combinat cu concursul, negratuit, al unui alt misit iscusit, Ngo Dinh Diem, de profesie prim-ministru.

**TABLOUL XVI.** — Disperat, guvernul francez apelează din nou — cu „argumentele” de rigoare — la sprijinul dezinteresat al lui Bao Dai. Și, din nou, împăratul cumpărat odată de francezi și răs-cumpărat de americani, se lasă răs-răs-cumpărat de francezi, și îl „demisionează” pe prim-ministrul americanilor, Diem, iar pe generalul Van Hîn, pe care-l „demisionase” (vezi tabloul V) cu două luni în urmă, îl re-numește șef al marelui stat major și-l trimite la Dalat (Vietnamul de Sud) să organizeze, cu generalul Nguen Van Vi, pe care-l numește comandant suprem al armatei baodaiste, lupta împotriva americanilor.

**TABLOUL XVII.** — La rîndul lor, americanii cumpără niște așa-zisi revoluționari și formează un așa-zis „Comitet revoluționar”, care îl „demisionează” pe împăratul Bao Dai.

S-a terminat?... Nu!

Scrie, supărată, presa franceză că „americanii suportă cu mare greutate prezența francezilor în Indochina.”

Scrie, infuriată, presa americană, că francezii suportă cu și mai mare greutate prezența americanilor.

Dar cu cea mai mare greutate suportă poporul indochinez prezența și a vechilor și a noilor ocupați. Și se pregătește, în consecință, ca la alegerile generale, fixate, prin acordul de la Geneva, în 1956, să-i trimită la plimbare și pe unii și pe ceilalți, neuitînd să le atirne și marionetele de coadă.

În felul acesta, situația din Indochina limpezindu-se pe deplin, se va putea lăsa

Cortina

### ASISTENȚĂ MEDICALĂ OCCIDENTALĂ



Accidentatul din camera 3 întreabă cînd va părăsi spitalul.  
— Îndată ce termină... băni!

# FABULA ATOMULUI

de I. BERG

Un atom din Răsărit  
Lîngă om a poposit  
Și-a grăit :  
„Mi-ai rupt lanțul strămoșesc,  
Șlobod, cum să te slăvesc ?  
Omul, cu priviri de soare,  
I-a răspuns cu voce tare :  
„Mergi cu mine în uzină  
Să dai forță și lumină”.  
Iar atomul, ca o rază,  
Luminează...

II

Și atomul din Apus  
Lîngă omul lui s-a dus  
Și i-a spus :  
„Mi-ai smuls jugul pămîntesc,  
Liber, cum să-ți mulțumesc ?”  
Omul, cu priviri de noapte,  
Tainic i-a răspuns în șoapte :  
„Mergi cu mine-n catacombe :  
Facem arme, facem bombe”.  
Și atomul, ca o piază,  
Completează...

## MORALA

Cum e omul  
— și atomul !

Desen de ADRIAN LUCACI



S P A T I U V I T A L

## IN LUMINA FAPTELOR IN LUMINA FAPTELOR IN LUMINA FAPTELOR IN LUMINA FAPTELOR

### Om cu greutate

Rătăcind din țară în țară în căutarea unei „ocupații”, Faruk, ex-regele Egiptului, a ajuns în Columbia. Aci a intrat în tratauave cu o fabrică de mobile din aluminiu, care s-a arătat dispusă să-l angajeze. Nu se știe ce atribuții i-a dat, dar poate că fostul rege fiind un om cu greutate la propriu — nu la figurat — a fost pus să încerce rezistența mobilelor ușoare. Cert e că în materie de mobile Faruk n-a cunoscut decît... divanurile moi și tronul șubred.

### Un vajnic act de eroism și o justă recompensă

Nu trece săptămîină fără ca vreun gazetar din anticamera lui Li Sin Man să nu lanseze știrea că bătrînul gangster este gata

să treacă paralela 38 și să reia războiul d-a capo.

Săptămîina trecută a adus, din Seul, o altă veste de război. Nu acela la care visează marioneta Wall-Street-ului, ci unul pornit cu adevărat, și pe cont propriu, de Richard Chorman, un distins element al armatei americane de ocupație din Coreea de Sud, împotriva unui autobus încărcat cu coreeni civili.

Zbura reprezentantul rasei supermanilor yankei, împreună cu alți doi inși avizi de dominație mondială, pe șoseata Pusan-Masan. În fața mașinii lor autobusușul călătorea mai agale. Și cum șoferul nu se grăbea să facă loc, instantaneu, bolidului american, Chorman, exasperat de lipsa de respect a indigenului față de semnalele sirenei ocupantului, a scos revolverul și a

golit încărcătorul de gloanțe trăgînd la autobus.

Întimplător nu a fost ucis decît un singur călător. Pedecapsă socotită prea ușoară de războinicul american. Dar nici a lui n-a fost prea grea. În cercurile bine informate despre cele ce se petrec în sferile superioare ale Pentagonului, se zvonește că eroul de la Pusan va fi avansat și decorat.

### Un nou marș asupra Romei

Presa elvețiană face mare caz (și mult haz) de o telegramă intitulată „Cinci sute de foști gangsteri pregătesc un marș asupra Romei”.

Informația agenției relatează că cinci centuri, superior organizate, de bandiți yankei exilați în Italia după ce au comis

cîteva serii de crime în S. U. A., vor să meargă, sub comanda lui Frank Frigenti, fost prim-aghiontant al faimosului Al. Cappone, la Roma, ca să protesteze împotriva inactivității la care sînt condamnați.

Este de presupus că Mario Scelba nu se va grăbi să-i ofere gangsterului Frigenti fotoliul prim-ministerial, așa cum, după marșul din 1922 asupra Romei, premierul de pe vremuri, de Facta, s-a grăbit să-i ofere pe al lui, gangsterului Mussolini. Dar nu este exclus ca Scelba să folosească „aptitudinile” celor 500, formînd cu ei un corp polițienesc de elită. Și se afirmă că tocmai așa are de gînd să facă.

Cu atît mai mult, cu cît în S. U. A. intîmele raporturi dintre poliție și gangsteri dau cele mai bune rezultate.

# Pentru copiii noștri scumpi

Am o soră. Soru-mea are o fetiță. Iar fetița — blondă și peltică — are patru ani. Cu sentimentele mătușești dezlănțuite, am hotărât să-i iau o păpușă. Nu soru-mi. Fetiții. Am avut astfel prilejul să constat preocupările celor ce fabrică lucruri pentru copii și, în special, ajutorul în muncă pe care înțeleg să-l dea acestor mici și activi cetățeni. Păpușile de carton presat vin în stăpînirea măruntelor lor mămică, cu nasul și obrazii gata jupuiți de vopsea. De asemenea, ele suferă de o acută lipsă de calciu a membrilor de cîrpă, prinse — abia prinse! — cu elastic recuperat, astfel că fericita persoană e de ajuns să-și ia în brațe drăgăstos păpușa ca aceasta să rămînă estropiată, fără mîini, și fără picioare.

M-am gîndit: poate că totuși nepoțica mea ar prefera o păpușă căreia să nu-i cadă membrele de la prima cunoștință. Am încercat

să-i iau una de cauciuc. Cînd am pus mina pe ea, am constatat că se lipește. Am admirat din nou spiritul pedagogic al celor ce-au fabricat-o și care au avut în vedere un dublu scop educativ: întii, ca să nu piardă copilul păpușa, rămîine cu ea lipită de mină; al doilea, după ce prin eforturi care-i întăresc mușchii, reușește s-o deslipească, degețelele lui vor avea un gust și un miros atît de neplăcut, încît se va dezvăța pe vecie să și le mai vîre în guriță.

Șovăind și neștiind ce să aleg mi-au căzut ochii pe niște păpușele, recomandate de etichetă: „Păpușă mărtișor“, mititele, dar cu un corn în frunte, de berbec. La început a-am înțeles legătura, dar apoi m-am luminat: „Mărtișor“ vine de la luna martie. Iar luna martie, e, mi se pare, în zodia Capricornului, de unde cornul din frunte. O păpușă zodiacă! Să învețe copiii zodiile jucîndu-se. Te po-

menești că se fac astrologi! „Spune-mi în ce zodie te-ai născut, ca să-ți spun cu ce tramvai mergi!“ E o meserie! Nu știi însă ochii zbănghii și nasul borbănat al păpușii ce zodie reprezintă! Una nefericită, în orice caz, pentru cumpărător! Și, după cît spunea vînzătoarea, cîcă nici cornul nu e de berbec, ci, pîcatele mele, buclă de păr din carton presat!

Aruncînd o ultimă și generală privire păpușilor de tot felul am mai constatat odată spiritul pedagogic de care am tot pomenit și în virtutea căruia, cei care se ocupă cu drag de copilași, le confecționează păpuși, mai toate, cu figuri galben-verzi-pămîntii. De ce? E limpede: cînd o fetiță nu vrea să mînce, mămica îi spune, arătîndu-i păpușa: — „Vezi, dacă nu mîncînci supică, în halul ăsta ai să ajungi și tu“.

Și astfel, să nu ne mire dacă vom auzi în curînd copiii spunînd: „E pocită ca o păpușă“!

ERNA ALBU

Desen de FRED GHENĂDESCU

## BOUL ȘI VIȚELUL

de STAN PĂUN

In public astăzi am să ies cu  
O fabulă de-Alexandrescu  
In care, cum vedeți, eroul  
E-o veche cunoștință: boul.

Prin ce-ntîmplare n-o mai spun  
Un bou ajuns-ntr-un post bun.  
Cîo fi avut noroc un pic  
Nu pot să știu. Cum să explic?  
L-or fi-ncercat, — o presupun —  
La treburi poate că e bun!  
Poate că da, poate că nu,  
Nu știm exact nici eu nici tu.

— „Jupîne bou, i s-o fi zis,  
De cei ce-n slujbă l-au trimis,  
De astăzi tu mai mare fi-vei  
La grajdul cooperativei.  
E-un post de mare importanță  
Te poartă demn și cu prestanță  
Să nu fii zbir și arbitrar  
Să fii atent: Nu fi măgar!“

Și boul plin de interes  
Dădu din coarne c-a-nșeles.

Veni un cal: „Ascultă, frate,  
Avem trei iepe-n grajd, fătate,  
Și-acum după regulament  
Li se cuvine supliment“.  
La asta boul zise-n pripă:  
„Eu cred că facem o risipă“.  
Și rumegînd niște mălai:  
„Am fost la iepe și la cai.  
Și minții zburdă de-o minune  
Aceasta sigur presupune  
Că iepele-au condiții bune.  
Și-apoi sînt dispoziții, știi,  
Ce ne impun economii.“

Lucernă, boabe și dughie  
Nu dau! E clar: economie!  
Sînt îngrădit de lege, zău,  
Nu pot să dau, îmi pare rău.  
Dar dacă ții morțiș, ia paie  
C-avem în curte clădăraie.  
Nu mai departe! Ieri gustai  
Sînt minunate pentru cai.  
Au un parfum de putregai  
Și-aromă dulce de sulfînd,  
Phii, e curată vitamină

Pentru-alăptare, ne-ntrecută!  
Penicilină sută-n sută!“

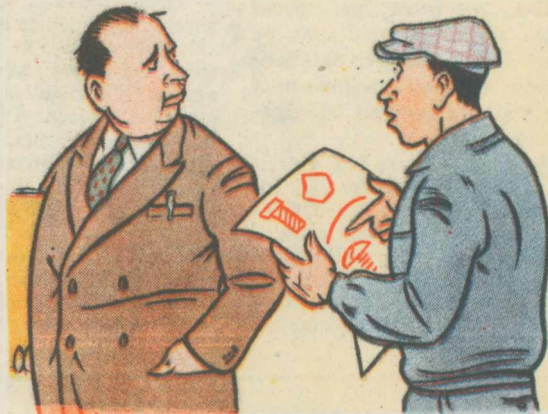
Și calu-a nechezat spre surd  
Așa, un fel de-njurătură.

De slujba unchiului aflînd  
Vițelul a venit curînd.  
Pășind sfios căci el știa  
Ce cărpănos de unchi avea.  
La scară nimeni să-l oprească!  
Nici n-apucă să ciocănească  
Și ușa larg se și deschise:  
— „Aaa, bun venit, nepoate-i zise,  
Mîncă-l-ar unchiul de nepot,  
Ce păsuri ai? Șezi! Spune tot!“  
Vițelul a privit sașiu:  
„Măi, s-a schimbat, nu-i cum îl știi!“  
Deci îndrăzni: „Iubite unchi,  
Dă-mi niscai fin, cam un mînunchi,  
Că moșteniri ce-avui din veac  
Le-am rumegat. Azi sînt sărac“.

— „Ce-atîta vorbă, măi nepoate?  
Iți dau și fin iți dau de toate:  
Trifoi, dughie și parîng  
Că am de toate și mai string.  
Semnează numai ici un bon  
Și-ți dă nenicul un vagon.  
De n-oi da neamurilor cui  
Să dau? La cai? Dă-i dracului!  
Infruptă-te și vin drăgușă  
C-un camion nu c-o trăistuşă!“

Ce-o fi cu-atîta omenie  
Vițelul a voit să știe.  
Iar boul i-a răspuns așa:  
„Fă-ți burta tobă, nu-ntraba.  
Dă și mîmîiții, — doamnei vaci, —  
Și la mînzate dă și taci.  
De unde am? Ei, bravo! Știi  
Sînt „micile-mi economii“.

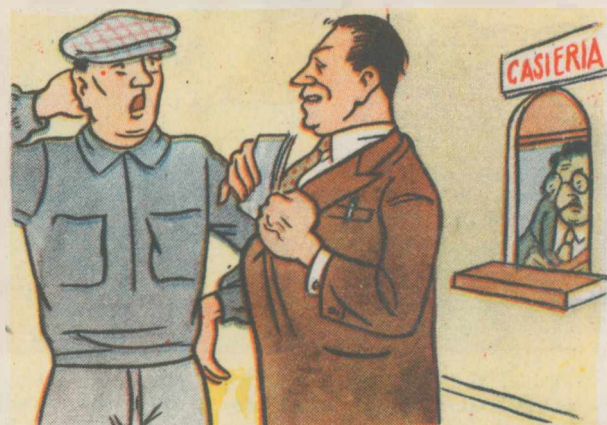
Și cum vorbeau, sosi-n ocol,  
In mod inopinat, control  
La fin, parîng, trifoi și paie  
Și controlorii au constatat  
Că boul o făcea de oaie  
Drept care ei l-au întrebat:  
— „Nu ți-a fost milă sau rușine  
Să-mprăștiți finul într-ascuns?“  
La care boul a răspuns:  
— „Păi nu, că n-am dat de la mine!“



— Tov inginer, ce spuneți de acest proiect de  
lovație?  
— Nu face parale!



— Ce-ați zice să-l realizăm împreună?  
— Stai nițeluși! S-ar putea să facă parale.



— N-am spus eu că face parale?!  
— „Păi nu, că n-am dat de la mine!“

# OBIECTIV TOVARĂȘE, OBIECTIV!

de ȘTEFAN HORIA



Ingrată meserie și critica asta! Nu pentru toți! Pentru unii! Dar pentru acești unii, vă rog să mă credeți, e cumplit de ingrată.

Iată-l, de pildă, pe amicul meu... dar ce să-i mai spun pe nume! În momentul de față șade la biroul său masiv și-și consultă atent vîrfurile fumegînd al țigaretelor aromatate.

Sfîșietoare dilemă! Y a scris o nouă piesă de teatru și redacția ar fi dispusă să i-o tipărească, dacă oamenii de competență ar opina favorabil. Cum poți opina favorabil? Cum poți opina nefavorabil? Evident, lucrarea are calități. Dar oare nu

e pripit să faci astfel de afirmații?

Prin rotocolul de fum, savant articulat de buzele făcute pungă, ochii încercatului nostru critic se ațintesc asupra maldărului de gazete îngrămădite pe unul din colțurile mesei. O frîntură de titlu i-a atras atenția. Intr-adevăr! De două săptămîni n-a mai citit ziarele. Condamnabilă delăsare! Dar cum să te mai descurci în labirintul ăsta de sarcini?

Un singur rînd tipărit îi este de ajuns pentru a-l face să iasă din impas. Nici măcar un rînd! O frîntură de frază: „...ne amintim cu toții de piesa tovarășului Y, care păcătuia prin...“

Trrrrrrrr... trrrrrr... trrrr...

Asta e redacția!

— Alo!...

— Tu ești? Aici e B...

— Ah, tu...

— Eu! Ai auzit?

— Ce?

— Piesa lui Y! Nu i-o mai joacă teatrul...

— Cum?

Stupefacție, consternare, durere violentă în regiunea occipitală și o mină care se grăbește să închidă telefonul înaintea oricărui lămuriri suplimentare.

— Știam eu! Precis: s-a sevizat ministerul! Cum de m-am putut lăsa derutat?

Cu un gest hotărît, referatul proaspăt scris e trecut la coș.

„Piesa tovarășului Y e o încercare care se pretinde dramatică, dar care nu reușește nici pe departe să redea realitatea. O acțiune inventată din birou... psihologism decadent... limbă de o rară platitudine... Strict obiectiv privind lucrurile, nu sînt de acord cu tipărirea...“

Paltonul... pălăria... cheia de la ieșire...

Trrrrrrrrrr...

Acum, poate fi și redacția!

— Alo!...

— Redacția la telefon! Noroc! Gata referatul, tovarășe?

— Absolut!

— Ce spui de ultima noutate?

— Eram sigur! Veți citi și referatul meu! Obiectiv! Mai ales obiectiv, tovarășe...

— Cine ar fi crezut că se va interveni pînă la ministru, că se vor întrerupe repetițiile care, chiar dacă nu erau decît în faza de început, erau totuși repetiții...

— Eu am prevăzut!

—...și că piesa va fi trecutată în repertoriul celui mai bun teatru al nostru! Va fi un succes nemaipomenit! Mai ales cu distribuția pe care o are acum... Alo... Alo, tovarășe... Ce-o fi avînd de nu mai răspunde? Parcă s-a auzit un corp căzînd la pămînt...

Clic, clic, clic...

Pe dușumea, amicului nostru, criticul... Alături, filele ultimului referat...

Se ridică cu greu, culege foile și, una cîte una, le face bucățele. Își scoate paltonul, încet, se așează la birou, își aprinde o țigară aromată, se învâluie în solemnitatea camerei de lucru și, din raftul care se află la îndemînă, își scoate propria sa operă. Apoi începe să citească: „Ceea ce trebuie să ne conducă în activitatea noastră de fiecare zi este în primul rînd obiectivitatea, spiritul științific dublat de un puternic simț al responsabilității, fără de care...“

Așa-i că, pentru unii, meseria asta e ingrată?

Teribil de ingrată, într-adevăr...

Desen de GH. CHIRIAC



REDACTORII: — Mai dă-ne o poantă, maestre!  
MATUSALEM: — Am una, dar e cam veche, o știu de la bunicul!...

În meciul de handbal dintre echipele „Flacăra” Ploiești și „Metalul” Timișoara, disputat într-o etapă a turului campionatului categoriei A, s-a remarcat jucătorul Șelaru Valentin de la „Flacăra”, prin jocul său extrem de „inflăcărat”. Primul care a re-mărcat acest fapt a fost arbitrul jocului, care l-a trimis pe respectivul jucător pe tușă, timp de cinci minute, pentru a-i permite să-și stingă flăcările care „ardeau” pe ceilalți jucători. Șelaru a reintrat mai potolit, dar

ră, din partea forurilor în drept, o măsură care să-l readucă în simțiri.

Prin grija forurilor de conducere, echipa de handbal de categoria B a colectivului „Știința”-Cluj beneficiază de condiții de antrenament și de joc unice. Astfel, tinerii jucători se antrenează uneori fără bocanci, conducerea socotind pesemne că unde handbalul se joacă cu mâna, e păcat de bocanci. (Atunci de ce nu le dă mănuși?)

La jocurile oficiale (cum a fost, de exemplu, cel cu



conducerea are în primul rând în vedere pe cei din categoria A. Dar nici așa: pentru unii mămă și pentru alții ciumă!

Iată de ce credem că ar trebui create acestei echipe condiții de joc și un echipament corespunzător. Pentru că, dacă nu ai grija de B, nu vei avea în viitor de cine să ai grijă în A!

Ar fi deci cazul ca tovarășii din conducerea „Științei”-Cluj să ia problema echipei de handbal în mână și să nu-i dea cu piciorul!

loc la Lupeni un alt meci. Atunci au plecat oamenii mai devreme și au ajuns din fericire la Lupeni la ora 9 dimineața când a început meciul pe care urmau să-l arbitreze la ora 16.

Colegiul arbitrilor de fotbal din Deva are la îndemână două soluții pentru a evita pe viitor asemenea programări: ori ia măsuri pentru o mai bună organizare, ori face rost de mai mulți... amici, care să informeze la timp arbitrii, când, ce, și unde au de arbitrat! Până una, alta, penalizăm!

cu prea multă „vigoare”. Mingea însă ieșise din teren și jucătorul Ghiuzelea de la „Dinamo” a alergat s-o aducă. Dar arbitrul n-a lăsat nesancționat actul nedisciplinat al lui Dobre și Teiuș. A luat măsuri. I-a eliminat pe Dobre de la C.C.A. și pe... Ghiuzelea de la „Dinamo”! Ne miră că arbitrul nu l-a eliminat din joc pe boxerul Ciubotaru. E adevărat, el nu joacă rugbi, dar tot de la „Dinamo” este!

In meciul de baschet



la sfârșitul jocului, socotind că nu mai are cînd să fie eliminat, a lovit cu foc, în stomac, un jucător de la „Metalul”, care a fost scos aproape în nesimțire de pe teren. Deși nelovit, se poate spune despre Șelaru că el a ieșit de pe teren nu aproape, ci total nesimțitor. Fapt care credem că face necesă-

„Progresul” din Odorhei), jucătorii au purtat niște bocanci care nu au avut o ținută prea „sportivă”. Departe de a te putea oglindi în strălucirea lor, bocancii oglindeau grija pe care conducerea acestui colectiv o acordă tineriei echipe de handbal.

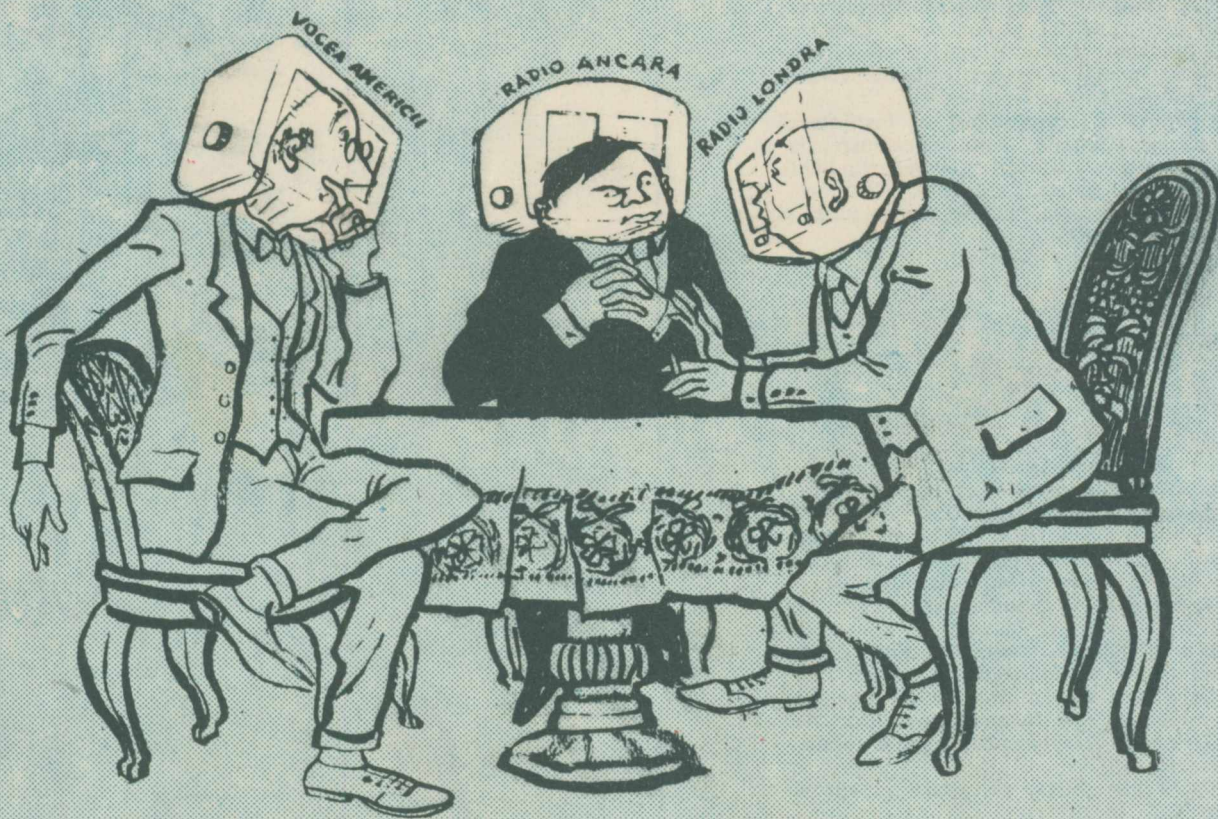
Este adevărat, echipa joacă în categoria B și

Trei arbitri de fotbal din Cugir au fost delegați de colegiul regional al arbitrilor de fotbal din Deva să arbitreze un meci la Lupeni. Li s-a comunicat că meciul va avea loc duminică la ora 16. Dar, întâmplător, au aflat, de la un amic al lor, că duminică la ora 16 va avea

In campionatul de rugbi al categoriei A s-au întâlnit de curînd echipele C.C.A. și „Dinamo”. Arbitru, tovarășul Theo Krantz. La un moment dat, jucătorii Dobre de la C.C.A. și Teiuș de la „Dinamo” s-au agățat de balon, în apropierea tușei,

„Știința” I. C. F.-„Știința”-Iași, jucătorul Vasiliu Petrică de la I.C.F. a atins de puține ori mingea, în schimb și-a „atins” de mai multe ori adversarul său direct. E și asta un stil de a juca baschet, dar la noi acest stil... e aruncat la coș! Așa că ai grijă, frate Petrică, coșu-i mare!

Mai multe voci care vorbesc aceeași limbă



ZVONIȘTII ÎNTRE EI

Desen de BENEDICT GĂNESCU

# URZICA AJUTA

— Restaurantele bucureștene „Terasa Victoria” și „Tunelul Potcoava” foloseau difuzoare externe, prin care zgomotul făcut de orchestrele lor era... difuzat în tot cartierul, la ore tirzii din noapte, fapt care tulbura liniștea cetățenilor.

În urma sezișării noastre, forurile competente (Ministerul Comerțului Interior și Secția comercială a Sfatului popular al Capitalei) au dispus suprimarea difuzoarelor externe de la cele două restaurante.

Și acum, noi... difuzăm această măsură justă.



— Podul de pe Dimbovița, pentru cale ferată și pentru pietoni, pod aflat în îngrijirea uzinelor „Mátyás Rákosi”, avea în ultimul timp câteva scinduri lipsă, ceea ce primejduia circulația pietonilor.

Conducerea uzinei ne înștiințează că, în urma sezișării noastre, a reparat podul.

Reparat, acest pod constituie acum o... punte între inimile pietonilor și conducerea uzinei.



— La Centrul Mecanic din Iași existau unele serioase deficiențe. Unii ingineri, maiștri și pontatori, favorizau pe unii muncitori în dauna altora, la repartizarea lucrărilor, la recepționarea lucrărilor executate, la controlarea normelor și la calcularea câștigurilor.

Sezisat, Sfatul popular al regiunii Iași ne înștiințează că, în urma cercetărilor efectuate, conducerea întreprinderii a luat o serie de măsuri concrete, în vederea lichidării tuturor lipsurilor semnalate.

S-ar putea profita de ocazie, ca să se lichideze și eventualele lipsuri nesemnlate.



— Am sezisat „Direcția generală de aprovizionare a populației cu combustibil” de pe lângă Consiliul de Miniștri, cu privire la faptul că multor cetățeni și întreprinderi li se vînd, de către unele depozite de desfacere, lemne verzi, sau bușteni netăiași, sau butuci nedespicaibili, pricinuindu-se astfel acestor cetățeni și întreprinderi, însemnate pagube.

Și forul sezisat ne-a răspuns, comunicîndu-ne rezultatul intervenției sale pe lângă Ministerul Industriei Lemnului, Hîrtiei și Celulozei. Acest minister a dat organelor în subordine dispoziții severe să furnizeze pe viitor, depozitelor, numai lemne corespunzătoare, orice abateri fiind aspru sancționate.

Foarte bine! Orice veste bună, privitoare la aprovizionarea cu lemne, ne... încălzește.



Desen de NELL COBAR

## URZICUȚO,

Știi că fabricile „Știuca” și „Solomit” din Brăila sînt în întrecere? Dar stai, nu te bucura. Întrecerea lor nu urmărește mărirea producției, ci a.. prețului de cost. În acest scop, cele două fabrici se întrec mereu în... nerespectarea termenului de încărcare și de descărcare a vagoanelor C.F.R.

Deocamdată, în fruntea originalei întreceri se găsește fabrica Solomit prin cei 10.130 lei ce-i are de plată C.F.R.-ului drept locații. Cealaltă fabrică a rămas în urmă cu 1.950 lei la același capitol. Dar pentru a lichida repede „rămînerea în urmă” a hotărît ca materialele de construcție sosite pe calea ferată să fie descărcate la întimplare. Aceasta a permis celor de la „Știuca” să înregistreze „succese”, mari cantități de cărămidă fiind astfel transformate în... praf de cărămidă.

În schimb, încă nu s-a ales praful de cei vinovați, care stau pe locurile lor, neclintii ca o... știucă.

Sperăm că de această corespondență n-o să se aleagă praful și că celor vinovați o să le cadă cărămidă în cap.

Tăslăoanu Vasilica  
Brăila  
Piața Lenin 12

## SCUMPĂ URZICUȚO,

Om vesel mai este tovarășul Ladislau Traub, președintele Sfatului popular al comunei Alțina, raionul Agnita! Și dacă e vesel, e firesc să-i placă balurile. Ei, și dacă-i plac, nu se lasă pînă nu le organizează în comună. Se ocupă de pregătirea lor afară de ultimul amănunt: autorizația forurilor raionale. Acest amănunt îl uită întotdeauna, organizînd balurile pe răspunderea sa.

Și ocupat cu pregătirea balurilor,

# DRAGĂ URZICUȚO,



lasă localul sfatului popular într-o stare de totală necurătenie.

Dragă Urzicuțo, dacă-i bal, bal să fie. Scrie tu ceva pe tema asta ca să-i piară și tov. Traub o clipă veselie. Cel puțin pînă face curat la sfat.

Traian Trofin  
Agnita

## STIMATĂ URZICUȚO,

Să-l supere cineva pe tovarășul Stroe Petre, directorul școlii profesionale C.F.R. de băieți din Buzău, nu-i mare lucru. E de ajuns să-i aducă vorba despre sport și gata, l-a înfuriat.

Dacă directorului nu-i place să audă de sport, desigur că nici nu vrea să-l vadă tocmai în școala lui. De aceea nu admite să se organizeze competiții sportive pe terenul de volei al școlii.

Acum spune tu: dacă dînsul nu iubește sportul, poate să îndrăgească pe tovarășul Constantin Popescu, profesorul de educație fizică? Sigur că nu! Unde pui că dacă scapă de acesta, scapă și de sport. De aceea, ca primă măsură, tovarășul Stroe l-a trimis pe profesor în judecata comisiei de litigii, ca necorespunzător.

Așa că te întreb pe tine, dragă Urzicuțo: nu-i așa că directorul școlii feroviare a cam sărit de pe linie, punînd frînă sportului? Și nu crezi că tot mergînd așa, razna, într-o zi o să deraieze, adică... se va da peste cap?

Stan Roșculeț  
Str. Libertății nr. 51  
Buzău

## DRAGĂ URZICUȚO,

La noi, la fabrica de spirt din Ghidigeni, avem o baie. Și din 1953 tot merge într-una. Nu baia, ci apa din robinete care curge fără oprire. Și odată cu apa, curg și necazurile noastre.

De cum s-a defectat instalația, conducerea a și trecut la măsuri. Prima măsură a fost... desființarea băii. Apoi s-au prevăzut în contractul colectiv reparațiile necesare. Același lucru s-a făcut și în 1954 pentru că în anul 1953 problema fusese lăsată ca apa din baie, adică... baltă.

Anul acesta s-a schimbat ceva. S-a schimbat conducerea și... destinația vestiarelor de la baie, transformate în magazie de var! Numai situația băii a rămas neschimbată. De aceea, noi am început să credem că speranțele noastre privitoare la baie s-au duș... pe apa care curge mereu din robinete.

Muncitorii fabricii de spirt  
Ghidigeni, reg. Birlad

● În „Urzica” nr. 1 (125), în schița satirică „O mîrșoagă, o rablă și doi președinți”, de Nicușă Tănase, a fost criticat faptul că o porțiune a unui drum care leagă între ele raioanele Rîmnicu-Vilcea și Băbeni (regiunea Pitești) nu era reparată de nici unul din cele două raioane, pe care acel drum le servește deopotrivă.

Spre a satiriza lipsa de inițiativă și de colaborare a celor două sfaturi raionale, în rezolvarea unei probleme de interes comun, autorul schiței a imaginat o întîlnire pe șosea între președinții celor două sfaturi, cu o ceartă între ei, fiecare susținînd că drumul nu ține de raionul său.

La această critică ne-au răspuns ambii președinți. Tovarășul Nicolae Popeangă, președintele Sfatului raional Băbeni, ne răspunde că... nu poartă „cizme bilgher”, cum e descris în schiță, iar tovarășul Vălimăreanu Iosif, președintele Sfatului raional Rîmnicu-Vilcea... că nu poartă bocanci și haină de piele.

Despre drumul cu pricina, nici unul nici o vorbă. Nu spune nici unul dacă lui, sau celuilalt, îi revenea repararea drumului. Și doar acesta era lucrul principal,

nu amănunțele și floricelele literare, dacă poartă dinții ghețe sau picici, sau că nu s-au întîlnit niciodată și nu s-au certat.

Noi am fi preferat să se fi certat, numai drumul să fi fost reparat.

● În problema relatată mai sus a fost sezisat și Sfatul



popular regional Pitești. Și ne-a răspuns și el. Ne-a răspuns că sezisarea noastră... nu e justă. Deoarece — zice Sfatul regional — „pe șoselele raionale s-au luat măsuri și s-a cărat pietriș”. Ceea ce nu e, în întregime, adevărat.

Să aște Sfatul regional — dacă nu știe — că porțiunea de drum dintre Halta Govora

și Băile Govora, care face legătura între raioanele Rm.-Vilcea și Băbeni, nu e pietruită. E ca-n schița din „Urzica”. Pentru repararea acestei porțiuni de drum, n-a avut, în noiembrie 1954, Secția drumuri a Sfatului regional, fonduri. Dar acum are. Deci o va putea pietruii. Că, altfel...

Altfel, n-ar fi.. just să fie criticate, pentru nerepararea acestui drum, numai raioanele Rîmnicu-Vilcea și Băbeni.

● Am sezisat Sfatul popular al raionului Beclean (regiunea Cluj) cu privire la necesitatea de a se termina construirea școlii din satul Bidiu (comuna Matei), lucrare nerealizată pînă acum și din lipsa de interes a acestui sfat raional. Materialele de construcție, lăsate la voia întîmplării, au și început să se irosească.

Și statul raional ne răspunde că a luat măsuri pentru.. adăpostirea materialelor. Despre continuarea construcției școlii, nici un cuvînt.

Un răspuns cu care sfatul popular raional se consideră probabil la... adăpost de... răspundere.

# Ritornela

Pentru tov. Moraru Vasile, director la I. G. L. Raionul Lenin, care nu dispune reparația imobilelor în timp util.

Plafonu-i plin de crăpături

Și totu-ncepe să se strice

Însă Moraru-i calm și zice:

„Vom lua măsuri, vom lua măsuri!

Dar cînd mai multe zeci de guri

Vor întreba-ntr-o bună zi:

„Moraru, oare, unde-o fi?”

Știi ce răspuns ne va veni?

„S-au luat măsuri, s-au luat măsuri.”

m. p.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ  
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane:

Secretariatul de redacție 4.28.15.

Secția scrisori 4.60.34.

Secția viața internă 4.72.23



Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Deava

